

ZO SÉRIE ZAKÁZANÁ VÁŠEŇ

LEN
v trojich
SNOCH

Od autorky bestsellerov *Môj temný Romeo* a *Moja temná túžba*

L. J. SHEN

metafora

LEN
u trojick
SNOGCH

L. J. SHEN

L. J. SHEN
LEN V TVOJICH SNOCH

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 398. publikáciu.

Z anglického originálu *Wildest Dreams*, vydaného v roku 2025 vydavateľstvom Bloom Books, ktoré je súčasťou Sourcebooks, preložila do slovenčiny Marta Maňáková.

Jazyková redakcia Katarína Vozárová
Návrh obálky, grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2026
Počet strán 384
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © 2025. WILDEST DREAMS by L.J. Shen

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems—except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews—without permission in writing from its publisher, Sourcebooks.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. The characters and events portrayed in this book are fictitious or are used fictitiously. Any similarity to real persons, living or dead, is purely coincidental and not intended by the author.

All brand names and product names used in this book are trademarks, registered trademarks, or trade names of their respective holders. Sourcebooks is not associated with any product or vendor in this book.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Marta Maňáková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **restne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-250-5 (ePub)
ISBN 978-80-8305-249-9 (pdf)
ISBN 978-80-8305-248-2 (print)

*Pre každé dievča, ktoré sa niekedy v živote
cítilo menejcenne pre svoje rozhodnutia.*

Si čarovná.

Znič patriarchát.

„Bola krásna a zasnená.
Dievča, ktoré žilo s hlavou v oblakoch,
milované až za hviezdy, a ľútosť zanechávalo
hlboko pod zemou, po ktorej kráčalo.“

– Robert M. Drake

ZOZNAM SKLADIEB

- „Spiracle“ – Flower Face
- „Recomposed By Max Richter: Vivaldi, The Four Seasons“ – Max Richter (*Môj skvelý priateľ*)
- „Washing Machine Heart“ – Mitski
- „Soaked“ – Shy Smith
- „The Tortured Poets Department“ – Taylor Swift
- „Wildest Dreams“ – Taylor Swift
- „I Like the Way You Kiss Me“ – Artemas
- „Crazy Girls“ – TOOPOOR
- „Lilith“ – Adeline Troutman
- „Bulletproof“ – La Roux
- „I'm Not in Love“ – 10cc

1. KAPITOLA

DYLAN

Nepochybne existovali aj horšie spôsoby privítania doma ako prichytiť vlastnú matku rozkročenú a prilepenú na zadných sklenených dverách, ako ju obrába jej snúbenec. No žiaden z nich mi nenapadal, keď som stála pri vchode, zvierala v dlani kľučku vstupných dverí a zároveň bojovala – a prehrávala – vojnu so svojim dáviacim reflexom.

„Áno, Marty! Áno. Presne tam, *dio mio* – neprestávaj.“ Jej výkriky tlmené dlaňou, ktorú jej pritláčal na ústa, aby nezobudili batoľa spiace na poschodí, sa mi zavrtávali do mozgu a vypaľovali do dlhodobej pamäti.

Prvá inštinktívna reakcia mi velila zjačať „MOJE OČI, MOJE OČI!“ ako Phoebe Buffayová a trielit' preč z domu, mesta, krajiny či planéty kadeľahšie s rukami vystretými nad hlavou. Nanešťastie som to nemohla urobiť. Po prvé, moja trojročná dcéra spala hore na poschodí a ja som ju tam nemohla nechať. Po druhé, vo svojich dvadsiatich šiestich rokoch som ešte stále žila s matkou, aj keď v nádhernej mini usadlosti, ktorú pre ňu dal postaviť môj brat. Mala väčší nárok na tento dom ako ja.

Po tretie? *Uži si to, mama. Podporujem ta, že si žiješ najlepší možný život.*

Opäť ma naplo, a tak som potichu za sebou zatvorila dvere a nasadla do svojho Jimmyho 1999 GMC, aby som im poskytla súkromie. Zabucho som starodávne dvere auta a ony, akoby na odvetu za ten čin, vypadli z pántov a spadli s nasratým zadunením do blata.

Zatvorila som oči, zovrela volant a zhlboka sa nadýchla.

Všetko je v poriadku. Viac než v poriadku. V skutočnosti je všetko priam skvelé. Máš strechu nad hlavou. Stabilné zamestnanie. Dieta, ktoré zbožňuješ...

V chatrnom náprsnom vrecku mojej uniformy z bistra sa mi rozťancoval telefón. Uniforma sa skladala zo svetloružových minišiat, ktoré, súdiac podľa dĺžky, mohli slúžiť aj ako obrúsok, a z kockovanej zástery

s radom nerozoznateľných škvŕn od paradajkovej omáčky cez kávu a vývratky až po olej.

Čo mám povedať? Bol to luxusne extravagantný život, ale niekto ho predsa musel žiť.

Prižmúrila som oči na displej, na tvár svojej najlepšej priateľky Cal. Bola to fotografia, na ktorej zakláňala hlavu dozadu a bezstarostne sa smiala, zatiaľ čo sa démonická tvár môjho brata zabárala do jej krku. Bozkával ju pod Eiffelovou vežou. Zvolila som túto fotografiu ako jej kontaktný obrázok, aby som si neustále pripomínala jedínú chybu v jej inak veselej povahe: trtkala s Luciferovým dvojníkom alias mojím pannačným a manipulatívnym starším bratom.

Chcem tým povedať, že boli zosobášení. A vyzerali spolu neskutočne. Možno ma to štvalo len preto, že všetci okolo mňa mali svoju polovičku a maznali sa vo svojich zamilovaných svetoch. Iba môj priateľ bol za posledné štyri roky na baterky, vyrobený zo silikónu.

Dotykom prstov som hovor prijala, ale neozvala som sa, pretože som sa bála, že ak otvorím ústa, povraciam sa.

„Dyl,“ smiala sa Cal, až lapala po dychu na druhom konci signálu. V pozadí vrčal Row tým svojim grizly štýlom, ktorý si osvojil, keď ju bozkával.

Nežiarila som na Cal, že si žila štýlom „šťastne až do smrti“. Zaslúžila si to, pretože skrotila môjho sotva civilizovaného súrodenca.

„Neuveríš, koho sme práve stretli tu v Cannes!“ zvolala.

Opäť som zatvorila oči a dohovárala si, aby som sa na mieste nezrútila.

Eda Sheerana? Taylor Swift? Kráľa Charlesa? *Boha?*

Ich život bol plný celebritných večierkov, dovolení ako vystrihnutých z Pinterestu a reštaurácií, ktoré vyzerali až príliš dokonale na to, aby tam človek jedol.

Nebola to Calina chyba, že som práve skončila dvanásťhodinovú sichtu vo svojej nezmyselnej práci v bistro Dahliá's Diner. Nebola to Calina chyba, že som slobodná matka. Nebola to jej chyba, že som stále žila so svojou mamou, a nemohla ani za to, že mi môj život pripadal ako stredná časť útrpne nudnej knihy so zlepenými stránkami a s nekonečným zoznamom povinností a domácich prác.

„Dylan? Si tam?“ zakňučala Cal po pár sekundách ticha.

Nanešťastie áno.

Zdalo sa mi, že počujem, ako Row zamrmal: „Nehýb sa a nechaj ma ti to robiť.“ Vážne, koho som v minulom živote zabila, že som si toto zaslúžila?

Vietor fičal a kvílil okolo mňa v divokom tanci, dobýjal sa do auta ako zlodej, zahrýzal sa mi do kostí.

„Row,“ karhala ho Cal, „pokúšam sa jesť.“

„Aj ja.“

Och, bože. Premýšľala som, či by ma vo veku dvadsaťšesť rokov mohla prísť zachrániť sociálka z nevyhovujúceho rodinného prostredia.

„Práve som pristihla mamu a Martyho, ako si to rozdávaajú pri dverách na terasu,“ vyhrkla som.

Presne preto utieraš stoly a nechrániš štátne tajomstvá, Dylan.

„Dopekla,“ povedala Cal – alebo aj Dot, pretože mala nos a líca posiate pehami, čo bol dôkaz, že Boh ju poprášil svojím čarovným práškom. „Ideš, Zeta! Zaslúži si síce akciu, ale mrzí ma tvoja strata.“ Cal vybuchla do smiechu. „Vieš, strata chuti do jedla, libida a tak ďalej.“

„Zhoršuje sa to.“ Prinútila som sa k úsmevu, najmä tak, aby ho počula v mojom hlase. „Navyše tam určite zanechajú stopy a vieš, že tu mám na starosti čistenie okien.“

Žarty bokom, moja mama prežila príšerné manželstvo s mojím otcom. Keď pred šiestimi rokmi zomrel, nikdy by mi nenapadlo, že dá láske druhú šancu. Ale bola som rada, že aspoň ona sa na to odvážila. Čo sa mňa týkalo, Boh vie, že by som sa už *nikdy* viac nedotkla chlapa – ani trojmetrovou palicou.

„Si pripravená na súrodenca?“ vyrývala Cal. Podľa ticha, ktoré sa rozlahlo okolo nej, som sa dovtípila, že Row ju už prestal zneuctovať a sústredil sa na náš rozhovor.

„Ďakujem. Už som vracala.“

„Na to by som povedala, že by si mohla byť zase tehotná, ale stretla som už kopec mníšok, ktoré si užívali viac ako ty.“ Cal sa opäť zasmiala. „Nevedela, že prídeš domov?“

„Mala som mať dvojitú zmenu, ale bolo málo zákazníkov, a tak ma Dahlia poslala domov skôr.“

„A kde si teraz?“ opýtala sa Cal.

„Uchýlila som sa do Jimmyho.“ Natiahla som ruku a zotrela hrubú

vrstvu prachu z palubnej dosky. „Lenže práve odpadli dvere na strane vodiča, takže tu nie je ani útulne, ani teplo.“

„To rozhodne neznie ako dobrý deň,“ povedala súciteľne moja najlepšia priateľka. „Posielam ti koláče.“ Pauza. „A nabíjačku na vibrátor, pretože viem, že ju neustále strácaš.“

Row v pozadí naznačil dávivý zvuk. Dobre. Musela som každú chvíľu počúvať a pozorovať, ako zneuctuje moju najlepšiu priateľku, odkedy sa dali dokopy. To najmenej, čo som mohla spraviť, bolo vrátiť mu to.

„Nabíjačky majú nohy,“ oponovala som a prinútila sa k smiechu, ktorý mal na jazyku kovovú pachuť hrdze. „Neexistuje predsa iné vysvetlenie, prečo miznú. Takže ste teraz v Cannes?“

Row a Cal žili striedavo v New Yorku a Londýne. Row otvoril v oboch mestách michelinské reštaurácie, ale obaja aj tak milovali cestovanie.

„Uhm. Zajtra ráno sa vraciame do Londýna, zrejme na dlhší čas. Row otvára v Edinburghu novú reštauráciu. Chce mať Serafinu aj mňa nablízku.“

Serafina bola moja neter. Práve oslávila druhé narodeniny. Mala mamine veľikánske modré oči, otcove divoké ónyxové kučery a plúca ako operná speváčka od susedov. To dievča by svojim krikom mohlo vyvolať katastrofálne zemetrasenie.

„Dylan...“ zaváhala Cal. „Mám nápad.“

Tí dvaja s Rowom mali neustále nejaké nápady. Všetky z nich sa točili okolo naprávania môjho posratého života. Niežeby som im to vyčítala. Moja existencia sa jednoznačne vyznačovala úbohosťou, ktorá si vyžadovala intervenciu.

„Nie,“ povzdychla som si a hranami dlani si pošúchala oči. „Jediné, čo mi zostáva, je moja hrdosť.“

„Si si istá?“ zapojil sa sarkasticky Row.

„Ha-ha. Jebem ťa.“

„Nie, ďakujem, Dyl. A len tak mimochodom, akosi si znížila latku za posledných pár rokov. Incest nie je veľmi šik.“

„Drž hubu.“ Nakopla som plynový pedál. Mala som sto chutí niekoho zabiť.

„Budeme potrebovať, aby sa nám niekto postaral o byt v New Yorku,“ pokračovala Cal, ignorujúc naše zapáranie. „To by si mohla spraviť, nie? Vždy si chcela žiť v New Yorku.“

Áno, ale to bolo *predtým*.

Predtým, ako som si uvedomila, že nikdy nevyštudujem vysokú školu.

Predtým, ako som sa nechala nabúchať a v dvadsiatich troch rokoch porodila dieťa.

Skôr než ma otec toho dieťaťa verejne odkopol pre skorumpovanú starostku tohto mesta, s ktorou udržiaval pomer.

„Prosím ťa, o čom to trepeš? Nemôžem si dovoliť žiť v New Yorku.“ Vyprskla som do smiechu.

„A čo si máš čo dovoľovať?“ zapojil sa do rozhovoru Row tým svojím temným, mrzutým a posmešným hlasom. „Aj tak musíme niekoho nájsť. Nebudeš platiť nájomné, pretože budeš bývať u nás. O jedlo je postarané – dvakrát týždenne ti príde nákup rovno pred dvere. Stačí, keď budeš chladničku a komoru len vyprázdňovať. Aj energie sú zaplatené. Dám ti na starosti nejaké administratívne práce a zapíšem ťa na výplatnú...“

„Nie.“ Z hrdla sa mi vydralo zapišťanie plné paniky. „Nechcem byť u teba zamestnaná len preto, že som tvoja sestra.“

Ambrose „Row“ Casablancas neznášal väčšinu ľudí, a tak keď narazil na niekoho, kto sa mu celkom neprotivil, zvykol ho hneď a zaraz zamestnať. Preto nakoniec spolupracoval päť rokov so svojim priateľom z detstva Rhylandom, až kým sa ich cesty nerozišli. Preto sa spriatelil aj so svojim obchodným partnerom Tateom. A preto zamestnával mamu ako „influencerku pre sociálne siete“, hoci nemala účet na Instagrame, TikToku, Facebooku ani na sieti X.

„Neviem, ako ti to povedať, Dyl, ale tvoje životné okolnosti ti nedovoľujú mať takéto ego,“ zamumlal Row sucho. „Prijmi ten džob.“

Cal zalapala po dychu a Dylan počula, ako ho niečím buchla. „Row, choď do riti.“

„Sľúb mi, že ťa to môžem prinútiť povedať aj neskôr večer, a ja jej k tomu bytu kúpim aj nové auto,“ zamrmlal Row.

Uhm. Z tohto rozhovoru sa už nikdy nespamätám.

„Nechcem tvoj newyorský apartmán,“ vyprskla som. „Nemohla by som si dovoliť opatrovatelku a nepracujem v nejakej vymyslenej práci a nikto si ma nevydržiava.“ Nebola som nijaká bábika. Cestu životom som si vyšliapala sama, hoci nevyzerala bohvieako.

„Si tvrdohlavá a nerozumná,“ obvinil ma Row.

„A ty si namyslený a drzý,“ oplatila som mu to.

„Tvoj prístup nikoho nebaví,“ odsekol.

„Prosím,“ prerušila nás Cal, „len... o tom popremýšľaj, dobre? Môžeš si tam nájsť prácu. Možno niečo s marketingom?“ navrhla rozjarene a ja som počula, ako ju môj brat opäť bozkáva na krk. Cítila som, ako sa mi v žalúdku mixuje hnev s podráždením a vyčerpaním. „Nájdeme opatrovanie pre Grav. New York ponúka kopec možností. Musíš odtiaľ vypadnúť, Dylan,“ povedala Cal jemne. „Už tam nemáš čo hľadať. Tvoja mama ťa už nepotrebuje. Je zasnúbená, preboha živého. Je čas, aby si sa postarala sama o seba.“

To sa jej ľahko hovorí, pomyslela som si. Nevedela som ako na to. Nikdy som sa nestarala o seba. Vždy som zasvätila život niekomu inému, či už to bola mama, alebo Gravity.

„Nie.“ Zahryzla som si do spodnej pery a v hlave počítala, koľko bude stáť oprava dvier na Jimmym. „Ak ma teraz ospravedlníte, už uplynulo viac než desať minút. Mali by byť už hotoví. Musím sa uchýliť na svoj gauč, kde sa zvyknem spamätávať z mdlôb.“

„Ak myslíš gauč v zimnej záhrade, tak to nerob. Naposledy sme ho s Rowom pokrstili.“

„Cal,“ vyštekla som.

„Aj celú kuchyňu, hosťovskú izbu a každú sprchu v dome,“ informoval ma Row ľahostajne. „Naozaj, vypadni z toho domu, ak ti prekáža predstava, ako si to ľudia rozdávať na každom rohu.“

Ukončila som hovor a celé dve minúty v kuse jačala.

* * *

Keď som prišla domov, mama s Martym už v obývačke nenacvičovali *Päťdesiat odtieňov sivých vlasov*. Vďaka bohu za drobné milosti. V dome bola tma a ticho, až na vrčanie chladničky. Nabrala som si vodu do pohára, umyla riad v dreze a vyšla po schodoch do Gravitinej izby. Bola krásna. Na stenách pastelová kvetinová tapeta, detská posteľka, ktorú vlastnoručne poskladal Marty a namaľoval na jej obľúbený odtieň fialovej, a v bielych policiach kopec Gravitiných obľúbených kníh. V izbe panoval neporiadok. Na chlpatom koberci boli rozhádzané vedecké hračky a lego a jej malý stolík bol zaprataný omalovánkami a šablónami

s písmenkami. Do Gravity som zo seba vkladala všetko. Chcela som, aby vedela, že sa môže stať, kýmkoľvek bude chcieť.

Podišla som k jej postielke a srdce som cítila až v hrdle. Po každej zmene, pri každom prepitnom som myslela len na ňu. Pozdvihla môj banálny, nudný a neuspokojivý život k vyššiemu zmyslu.

Gravity ma držala pri zemi. Bola pevnou pôdou pod mojimi nohami.

Zahľadela som sa na svoje krásne dievčatko a zastrčila jej hustú orieškovohnedú kučeru za ucho. Dokonca aj uši mala dokonalé. V bruchu mi zabublal smiech, zavíril sa tam, až som ho napokon potlačila. Keď sa Gravity narodila, vyzerala ako nahnevaný starý muž. Teraz bola nádherná – a dokonalá kópia svojho otca.

Rovnaké uhľovočierne mihalnice a najuhrančivejšie oči pod slnkom: zelenožlté dúhovky lemované tmavomodrými kruhmi. Končekom prsta som jej pohladila elegantnú krivku dohora vykrúteného nošteka a pozorovala, ako sa kútiky jej pier nadvihli v drobnom úsmeve. O čom sa jej snívalo? Čím bude, keď vyrastie? V mojich snoch – v tých niekoľkých, ktoré som si v poslednom čase dovolila mať – som pre ňu robila možné aj nemožné, aby som jej pomohla dosiahnuť všetky výšiny a ciele, po ktorých jej srdce zatúži.

Naozaj som jej však to všetko mohla dať tu, v malom Staindrope v štáte Maine? V Staindrope s jedinou školou, jedinou škôlkou, nulovými vyhliadkami a minimom obyvateľov? Dokonca ani nový obchodný dom či honosný hotel, čo postavili pred pár rokmi, nespravili z tohto malebného prímorského mestečka obývatelnejšie miesto.

Čo ak by Grav skončila ako ja? Zaseknutá na mieste, kde nie je šťastná, a musela by sa uspokojiť s tým, čo má poruke, namiesto toho, čo dokáže?

Sklonila som sa k nej a zľahka, so zatajeným dychom, aby som ju nezobudila, ju pobožkala na líce.

Spinkaj, moje krásne dievčatko, spievalo moje srdce. Mama ťa miluje.

* * *

Môže sa to zdať síce smiešne, ale poslednou kvapkou bolo, keď som si o dvadsať minút neskôr stiahla nohavičky, aby som sa konečne po dlhých ôsmich hodinách vymočila. Sedela som na záchode a civela na neforemné bavlnené bombardáky a vtom som si uvedomila, že nemám

v podstate ani jednej nohavičky v inej než telovej farbe. Vlastne, že nemám nijakú skutočnú spodnú bielizeň. Žiadne párty oblečenie. Nijaké topánky na opätkoch, ktoré by som si mohla obuť večer von. Nijakých priateľov, s ktorými by som si mohla večer vyraziť.

Moje lacné vyťahané nohavičky boli dokonalou metaforou celého môjho života. Bledého, bezvýznamného života, plného premeškaných príležitostí – života neinšpiratívneho, smutného a príliš praktického.

S bolestivým bodnutím v srdci som si uvedomila, že chcem... no, *viac*.

Život nebol čierno-biely. Hral všetkými možnými farbami. Mohol byť fantastickým dobrodružstvom, ale aj nekonečnými, ubíjajúcimi zmenami v bistre či domácimi prácami. *Nemusela* som žiť život, ktorý mi určil môj osud.

Posledná chyba v úsudku, ktorej som sa dopustila, mala podobu roztrhnutého kondómu, zatiaľ čo som ležala prevesená cez operadlo gauča, s lícom pritísnutým do vankúša. Výsledkom bola moja dcéra. Dokonca aj keď som Gravity milovala viac než svoj život a nikdy by som na výsledku tej takzvanej chyby nič nezmenila, trajektória môjho života sa kompletne zmenila práve kvôli nej. Stal sa zo mňa zbabelec, ktorý sa príliš bojí, že sa dopustí chyby.

Lenže chyba bola *toto*. Toto mesto. Táto práca. Tento bezcieľny život.

Zaslúžila som si viac, rovnako ako si zaslúžila viac aj Grav. Veď som sa sem mohla kedykoľvek vrátiť. Ale niečo divoké a rebelské, niečo, čo vo mne opäť ožilo, mi našepkávalo, že to nespravím. Že keď sa konečne oslobodím, už sa nezastavím. Cítila som, akoby som sa práve prebudila z dlhoročnej kómy. Akoby som sa nadýchla vzduchu po dlhom trávení času na dne močiara.

Chvatne som zhrabla telefón z okraja kuchynskej linky a zavolala Cal, skôr než som si to stihla rozmyslieť.

„Dot?“

„Prosím, povedz, že prijímaš našu ponuku.“

„Prijímam vašu ponuku.“

„Dobré dievča.“

2. KAPITOLA

DYLAN

„Doriti, doriti, doriti!“ Trieskala som si čelo o volant, až sa mi rozpadol konský chvost podobne ako zvyšok môjho života.

V spätnom zrkadle som pozorovala, ako Grav užasnutu otvorila ústa a vyvalila na mňa oči vo veľkosti dvoch Mesiacov. Sedela pripútaná v detskej sedačke a objímala svojho pána Dubáka, chlpatú ružovú hračku, ktorá tvarom pripomínala penis. Bola od nej beznádejne závislá. Cal ju síce darovala mne, ale nejakým nedopatrením skončila ako najobľúbenejšia hračka mojej dcéry.

„Mami!“ vyčítavo sa ozvala a zalapala po dychu. „Keď to bude počuť babka, nahnevá sa.“

„Dovolím ti odpiť si z mojej koly, ak jej to nepovieš,“ pokúšala som sa ju podplatiť.

„Dobre!“

Náš nový štart v New Yorku sa začal pokazeným autom, ktoré nedokázalo dôjsť ani na Piatu avenue, kde býval Row, a radom dvadsiatic trúbicich áut, ktoré stáli za nami a ich vodiči na mňa čosi vykrikovali.

Potočila som kľúčom, márne sa snažiac naštartovať. Bola som doslova tri metre od Rowovej podzemnej garáže, keď sa Jimmy rozhodol štrajkovať.

„Zobuď sa, zobuď sa, zobuď sa.“ Zatiahla som ručnú brzdu, potom som ju povolila a potom som ju znovu zatiahla. Zadúšala som sa od zlosti. *Prekliate auto.*

Keď som si pred dvoma rokmi Jimmyho kúpila, hrdá na seba, že som neprijala Rowov milodar v podobe perfektného zánovného Chevroletu Silverado, už mal nabeháných stošesťdesiat tisíc kilometrov a zhrdzavené dvere, ktoré zvykli pri rýchlosti viac ako šesťdesiat kilometrov za hodinu tancovať. Dostala som zľavu päťsto dolárov z pôvodnej ceny a nedokázala

som tomu odolať. Zostali mi tak peniaze aj na lekcie plávania pre Gravity a na mesačné predplatné kníh, ktoré odporučila jedna učiteľka z materskej školy. Až teraz som si jasne uvedomila, akú som urobila hlúposť.

Opäť som sa pokúsila naštartovať. Nič. Jimmy bol mŕtvejší než kariéra Armieho Hammera.

Spoza mňa sa ozývalo prenikavé trúbenie. Cestní zúrivci mávali päšťami z áut svojich okien, hulákali na mňa vulgarizmy a pokúšali sa zaraďiť sa do druhého pruhu.

„Vypadni s tým kusom šrotu, krava.“

„Nauč sa narábať s pákou, hlupaňa.“

„Videl si jej riť? S tou mojou pákou by teda mohla narábať kedykoľvek.“

Cítila som, ako ma zaplavuje horúčava. Prečo práve ja? Túžila som, aby mi život dával menej lekcí a viac prachov.

Vystúpila som z auta, natiahla krk, aby som dovidela na koniec radu nasratých vodičov za sebou, a pokúšala sa odhadnúť, kto z nich vyzerá najmenej psychopaticky a dal by sa prípadne presvedčiť, aby mi pomohol odtlačiť auto do parkovacej garáže.

„Mami, chcem ísť von,“ začala mrnčať Gravity a kopala ružovými teniskami do sedadla pred sebou.

„Hneď to bude, zlatko.“

„Nudíííím sa.“

Trúbenie sa stupňovalo. Aj vulgarizmy. Jednosmerná Piata avenue mala štyri jazdné pruhy, z jednej strany bola agresívne zastavaná stredne vysokými budovami a z druhej lemovaná Central Parkom. Jeden jazdný pruh bol vyhradený pre autobusy a ten druhý upchatý nákladiakmi. Zostávali dva pruhy a ja som práve jeden z nich blokovala.

„Potrebujem pomôcť dostať auto do tejto garáže!“ Rozhodila som rukami približne smerom k budove. V tmavomodrej mikine a širokých rifliach som sa potila a všetko ma svrbelo. Na hlave som mala vrabčie hniezdo. Keby som mala vo zvyku plakať, tak práve teraz by som to urobila.

„Zdá sa, že máš problém,“ odplul si cez okienko vodič hneď za mnou.

Veru, veru, už nie som v Maine, to je isté.

„Teda, pokiaľ za to nechceš platiť.“ Vodič si ma s uznaním obzeral od hlavy po päty.

„Jasnačka.“ Preniesla som váhu na jednu nohu, vystrčila bok a sladko sa naňho usmiala. „Prijímate kopačku kolenom do gulí a pästou do nosa?“

„Pizda,“ zamrmlal a vytiahol hore okno.

„Mami!“ vrieskala Gravity čoraz hlasnejšie. „Chcem vystúpiť! Von! Von! Von!“

„Ešte sekundu, zlatko.“

„Chcem kolu!“

Rozochvene som vytiahla zo zadného vrečka telefón. Nemohla som zavolať ani mame, ani Rowovi – zúfalo som túžila zvládnuť to vlastnými silami, nebyť tou núdznou, neschopnou pohromou, ktorá pokazí všetko, čoho sa dotkne.

Namiesto toho som zavolala do poisťovne a cítila, ako mi na celom tele vyskakuje žihlavka.

Toto bola chyba. Nikdy som sem nemala chodiť. Vážne, čo som si myslela? Nezládala som svoj život, ani keď som žila so svojou matkou v rodnom meste. New York mi bol dvadsaťnásobne priveľký.

Pochodovala som hore-dole za svojím autom a čakala, kým niekto prijme môj hovor, keď vtom sa rozleteli Jimmyho zadné dvere. Trvalo mi celú sekundu, kým som zaregistrovala, čo sa deje. Grav už mala toho po osemhodinovej jazde plné zuby, odopla sa zo sedačky, vypadla z dverí auta rovno na zadok a potom sa pregúľala rovno do druhého pruhu.

„Ježiši!“ zvrieskla som hystericky a hodila telefón na zem.

Moja dcéra sa na neistých nohách pozviechala a na tvári sa jej objavil vydesený výraz. Tackavo sa pohla rovno v ústrety autám a pritom ma hľadala vystrašeným pohľadom, plným hrôzy. Počas tých pár okamihov, kým ma nohy doniesli k nej, sa mi pred očami odohral celý život. Zúfalo som odolávala túžbe hodiť sa na ňu a vystrašiť ju tak, že by sa vrhla rovno pod kolesá áut v dopravnej špičke.

Odrazu – a zdanlivo z jasného neba – zdvihol Gravity jednou rukou do výšky vysoký a mohutný chlap, zastrčil si ju pod pazuchu, ako keby bola futbalová lopta, a preklučkoval s ňou pomedzi autá do bezpečia na chodník.

Klesla som na kolená a vykašľala všetok vzduch, ktorý sa mi zasekol v pľúcach.

Mohla zomrieť. Takmer sa to stalo. Pretože som nedávala pozor.

Rýchlym žmurkaním som potlačila slzy a neistým krokom som vykročila k človeku, ktorý držal moje dieťa. Konkrétne, ktorý ho držal za členky a triasol ním ako práve zasiahnutou piňatou. „Kde sú cukríky?“ hrmel hlbokým temným basom. Detské rečičky v jeho prípade nehrozili. „Viem, že tam nejaké schovávaš. Nezahrávaj sa so mnou.“

„Nehráam sa!“ chichotala sa Gravity a pokúsila sa kopať nohami a mávala pritom rukami vo vzduchu. „Všetky som zjedla po ceste!“

Žalobaba.

„V tom prípade teda budem musieť zjesť teba.“

Gravity opäť vybuchla do smiechu. „Nieeee, strýko Rhyrand. Mama ti to nedovolí! Ona ma ľúbi!“

Konečne sa mi spomalil tep. Utrela som si spotené dlane do mikiny, nasadila som falošný nonšalantný výraz a vykročila k nim na chodník.

K nim, to znamená k mojej dcére a Rhylandovi Coltridgeovi.

Rhyland Coltridge bol najlepší priateľ môjho brata.

A hrozný sukničkář.

Namyslený sviniar, ktorý o sebe vyhlasoval, že neexistuje na svete lepší milenec.

Zhýralý, sebecký pako, oblečený v obleku značky Prada.

Žiaľ, tento pako sa pánbožkovi podaril naozaj majstrovsky.

Rhyland dodal písmená *F, U a N* do slova *nefunkčnosť*. Stelesnené zlo, ktorému všetko prechádzalo len pre jeho skvostný zovňajšok. Stodeväťdesiattri centimetrov opáleného, hladkého svalnatého tela, vlasy farby nekonečných zlatom pretkaných pšeničných lánov a oči jasnejšie ako smaragdy. Všetko od kruto ostrej línie čeluste cez lícne kosti, ktoré vyzerali ako nakreslené, až po zmyselné pery a rovný nos na ňom kričalo dokonalosťou.

A my dvaja sme sa *nenávideli*.

V podstate Rhyland nebol schopný cítiť čokoľvek ku mne ani k nikomu inému. Bol to jeden z dôvodov, prečo som ho neznášala. Bol živým a dýchajúcim dôkazom, že človek dokáže existovať aj bez srdca.

„Ahoj, Rhyland.“ Podišla som k nemu a nasadila som falošne odvážny výraz, ako keby to bol ozdobný klobúčik.

„Ahoj, chodiaca katastrofa,“ kontroval bezvýrazne, prehodil si moje dieťa cez plece a schladil ma prudko znudeným pohľadom. Na

krku nosil prívesok v tvare mince na jednoduchej čiernej retiazke. Ešte stále. Tú hovadinu nosieval, odkedy sme boli prakticky pubertiaci. Aj by som sa ho opýtala, čo to je, ale vlastne ma to nikdy skutočne nezaujímalo.

„Dávaj si pred mojou dcérou pozor na ústa,“ varovala som ho chladne.

„Mama povedala v aute *doriti*,“ informovala Gravity ochotne a zachotala sa.

Zradkyňa.

„To sa volá zbožné pranie, dieťa,“ vrhol na mňa úsmev dravca a mne trochu stuhla krv v žilách.

Nebol chlapčensky sexy. Bol napoly Viking, napoly Hozier.

Trúbenie sa zlialo do jedného dlhého vytia, ktoré nie a nie prestať. Obaja sme to ignorovali.

Rhyland mi venoval výsmešný pohľad. „Pozbieraj sa, Casablancasová. Mohlo ti zomrieť decko.“ Odfrkol. „A keď už sme pri tom, vezmi si ho nazad. Nie som au-pair.“

Viac mi nebolo treba, aby som stratila nervy.

Nie, nevytočilo ma osem hodín v aute, prerušovaných desiatimi zastávkami na cikanie, sponzorovaných kofeínom zo Starbucksu s podotzivo studenými hotdogmi z čerpacích staníc.

Nie, nebola to ani skutočnosť, že Jimmy vypustil dušu tri metre od garáže.

Ani fakt, že som bola zlomená, nezamestnaná, bez partnera a sama som vychovávala dieťa, navyše keď som si polovicu času sama pripadala ako decko.

Dokonca ani to, keď som si uvedomila, že budeme susedia, pretože Row s Cal si zámerne kúpili byt rovno pod Rhylandom, aby si mohli byť nablízku.

Toto.

„Skôr sa ochladí v pekle, ako by som začala túžiť po rodičovských radách od *teba*.“ Vytrhla som mu Grav z náručia a cítila, ako sa mi do hrdla derie krik. „Bola pripútaná! Nemôžem za to, že je taká šikovná a dokázala sa sama odopnúť. Mali sme príšernú cestu. Zdochlo mi auto. Blokuje premávku. V poisťovni mi nikto nedvíha. Nespala som tri dni. Veď ani nemám prachy na opravu tej kraksne...“